

modte Modstand her i Tinget. Deri ligger, at dette ogsaa var den højtærede Ministers Mening, men man ser tillige noget andet, nemlig, at Bureautismen og Militarismen har stukket sin Fod frem med Tilfidsættelse af Landbruget, idet der ikke er blevet optaget noget som helst Beløb af de 300,000 Kr., som dog ogsaa vare et Led i Overenskomsten, og langt mere end Fredsbureauet. Thi hvad var der til syvende og sidst vel de to Ting imellem? Det var de 2,000 Kr. til Fredsbureauet og et Beløb, der angik Renteudjættelser. Jeg skulde ikke have sagt et eneste Ord, dersom man var bleven staaende ved, hvad Folketing og Landsting vare enige om ved eneste Behandling. Jeg skulde have kunnet slutte mig til den Udtalelse, der fremkom fra den højtærede Finansminister, at den forrige Regering nok har sagt, at Finansloven var uantagelig, men at den for denne Regering er antagelig og maa være det i Kraft af Nødvendigheden. Jeg vilde kunne have billiget, at man havde stillet sig tilfreds med Forslaget, som det forelaa den Gang, i Kraft af Nødvendigheden. — Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Rejsteorien og alt, hvad derom blev udtalt ved 1ste Behandling.

Naar der blev talt om, hvorfor man kunde gaa med til denne Bevilling til Fredsbureauet, siger den højtærede Minister, at der er en vis Lighed mellem denne Bevilling og de her omhandlede Bevillinger til Militærvæsenet, og denne Lighed skulde bestaa i, at de begge vare gamle Bekendte. Sa, det kan man nok kalde en Lighed, men denne Lighed er ikke til Stede for begge de militære Bevillingers Vedkommende. Bevillingen til Militærarbejderne er en gammel Bekendt, men Tillæget til Departementschefen er ikke en gammel Bekendt. Der er altsaa ingen Lighed i den Henseende. Derimod kunde jeg have forstaaet, om den højtærede Minister havde sagt: disse to Bevillinger, den til Militærarbejderne og den til Fredsbureauet, gaa saa at sige op mod hinanden, hæve hinanden; den ene sigter til Forberedelsen i Krigstilfælde, den anden søger at modvirke Krigen. Derimod kan jeg ikke forstaa, at de 800 Kroners Tillæg til Departementschefen har noget at gøre med denne Forbindelse. Jeg skal dog her udtrykkelig bemærke, at jeg stemmer for Bevillingen til Fredsbureauet, og at jeg heller ikke agter at stemme for, at Bevillingen til Militærarbejderne skal udgaa, hvorom der for Resten heller ikke er stillet Forslag . . . (Udfrydelse). Sa, der er jo ganske vist stillet Forslag derom, men kun af et enkelt Medlem af Finansudvalget. Jeg agter altsaa ikke at stemme mod disse

Bevillinger og skal ogsaa nævne Grundene dertil. Hvad Beløbet til Militærarbejderne angaar, da er det min Mening, at denne Bevilling komme vi dog en Gang til at give, og at man i Længden ikke kan modsætte sig den. Jeg agter derfor ikke at stemme imod den, jeg har allerede stemt for den adskillige Gange tidligere, og lige saa lidt agter jeg at stemme imod Vænningsstillæget til Departementschefen. Men naar jeg ikke stemmer mod disse Bevillinger, er det i Haab om, at man ikke er fuldstændig færdig med Forhandlingerne om Bevillingerne til Landbruget; thi hvis det virkelig er Meningen, saaledes som det staar i Fjertalsbetænkningen, at Finansministeren saavel som Landbrugsministeren vare af den Formening — og de udtalte, at saa vidt de vidste, var det ogsaa Landstingets Mening — at Bevillinger som disse skulde honoreres med tidligere Militærbevillinger, forstaa jeg ikke dette. Min Mening var den, at man burde opstille de 300,000 Kr. eller i alt Fald de 200,000 Kr. med den bestemte Mottøring, at der ikke her fra dette Tings Side blev givet nogen militær Bevilling derfor, og at man stillede det fuldstændig frit for Landstinget, om det vilde vedtage disse Bevillinger eller ikke. Hvis saa Landstinget var imod disse Bevillinger, vilde de selvfølgelig ogsaa udgaa her, og vi vilde ikke sætte dem ind, men vedtage Finansloven, saaledes som den forelaa. Derfor synes jeg ikke, der vilde kunne opstaa nogen Strid i saa Henseende; thi hvis der skulde blive stillet Militærbevillinger op derimod, saa kunde vi, af hvilken Form og Bestaffenhed disse Bevillinger end maatte blive, have stemt dem ud og derefter have sendt Finansloven op, saaledes som Folketinget var enigt om ved eneste Behandling. Men kan det være Meningen, at det skal være saaledes i Fremtiden, naar der opstilles Bevillinger til Fremme af Landbruget og navnlig Bevillinger af en saadan Natur som disse, som skulde fremhjælpe det danske Landbrug, om hvilket den tidligere Landbrugsminister har udtalt, at det var i en betrykt Stilling og havde mange Vanskeligheder, — det gælder navnlig Sjælland, hvorfra Udførselen af levende Kvæg er forbudt, og vi vide ikke hvor store Vanskeligheder der vil kunne blive for Udførselen af Kvæg fra Sylland, — skal det være Meningen, at disse Bevillinger da skulle honoreres med Militærbevillinger? Jeg vilde da sige: man kan behandle en Finanslov paa to Maader, dels saaledes at man bevilger de Udgifter, som ere hensigtsmæssige og nødvendige, men dels ogsaa saaledes, at man styder adskillige Be-